

Sygn. akt V.2 Ka 673/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Klekocki

Protokolant: Ewa Binioszek

w obecności Wandy Ostrowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 8 lutego 2016 r.

sprawy: **R. N. /N./**

syna T. i T.

ur. (...) w R.

oskarżonego o przestępstwo z art. 284 § 2 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Jastrzębiu Zdroju

z dnia 8 października 2015r. sygn. akt II K 842/11

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

SSO Sławomir Klekocki

Sygn. akt V.2 Ka 673/15

UZASADNIENIE

R. N. został oskarżony o to, że w dniu 4 grudnia 2010r. w W., woj. (...), w wypożyczalni sprzętu sportowego (...) przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z K. Ś. przywłaszczył powierzone mienie w postaci: pięciu kompletów desek snowboardowych m-ki R. wyposażonych w zapięcia m-ki S. oraz pięć kompletów obuwia m-ki R. o łącznej wartości 2500zł, na szkodę właściciela ww. wypożyczalni –A. N., tj. o czyn z art. 284 § 2 kk. Wyrokiem z dnia 8 października 2015 r. Sąd Rejonowy w Jastrzębiu Zdroju uniewinnił oskarżonego R. N. od popełnienia zarzucanego mu czynu a kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Apelację od tego wyroku wniósł prokurator który zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego zarzucając :

1.błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż oskarżony nie współdziałał z K. Ś. w przywłaszczeniu należącego do A. N. sprzętu narciarskiego podczas gdy prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego

proceedzi do wniosku, że oskarżony R. N. uprzednio uzgodnił z K. Ś., że popełnią zarzucany im czyn, podzielili się rolami oraz ustalili w jaki sposób rozliczą się z osiągniętych korzyści tj. wskazuje na sprawstwo i winę oskarżonego,

2. obrazę przepisu prawa materialnego tj. art. 284 § 2 kk i art. 18 § 1 kk poprzez wyrażenie błędnego poglądu prawnego, iż oskarżony R. N. nie może być sprawcą czynu opisanego w zarzucie albowiem nie był stroną umowy wypożyczenia sprzętu i nie jemu powierzono przedmiotowy sprzęt podczas gdy dla przyjęcia jego współsprawstwa wystarczy, że brał udział w podjęciu decyzji o popełnieniu przestępstwa i brał udział w jej realizacji.

W oparciu o w/w zarzuty prokurator wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

apelacja prokuratora nie zasługuje na uwzględnienie, a podniesione w niej wnioski i zarzuty okazały się nie trafne. Sąd Okręgowy nie podzielił zarzutu podniesionego w apelacji, że sąd I instancji oceniając materiał dowodowy zebrany w przedmiotowej sprawie dopuścił się błędu w logicznym rozumowaniu a wysnute wnioski są niezgodne z logiką, wiedzą i doświadczeniem życiowym. Podniesiony w apelacji przez prokuratora zarzut błędu w ustaleniach faktycznych byłyby zasadny jedynie wówczas, gdyby sąd I instancji oparł swój wyrok na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego, albo też z faktów tych wyciągnął wnioski niezgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Takich uchybień sąd rejonowy w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił, albowiem wskazał dowody, na których oparł swoje ustalenia jednocześnie wskazując przesłanki, którymi się kierował odmawiając wiary dowodom przeciwnym przy czym dokonanych ustaleń dokonał zgodnie z zasadami swobodnej oceny dowodów. Prokurator w swojej apelacji twierdzi, że zeznania K. Ś. są na tyle wiarygodne, że wskazują jednoznacznie na działanie oskarżonego R. N. wspólnie i w porozumieniu z K. Ś. w przywłaszczeniu powierzonego mienia w postaci pięciu kompletów desek snowboardowych marki R. oraz pięciu kompletów obuwia marki R.. Te zeznania zdaniem prokuratora są poparte relacją drugiego świadka D. K.. Zupełnie pomija ocenę zeznań K. Ś. przeprowadzoną przez sąd I instancji w swoim uzasadnieniu. Sąd rejonowy na k. 470-471 przeanalizował szczegółowo te zeznania złożone zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i przed sądem I instancji wykazując, że są one niespójne, nielogiczne i wewnętrznie sprzeczne. Podkreślić jednak należy, że w żadnych w tych zeznaniach K. Ś. nie potwierdził wbrew temu co sugeruje w swojej apelacji prokurator, że istniało między nim a oskarżonym porozumienie co do przywłaszczenia wypożyczonego sprzętu. Również prokurator pominął w swojej apelacji zeznania świadka D. K. złożone przed sądem I instancji, powołuje się jedynie na zeznania tego świadka złożone w postępowaniu przygotowawczym. Sąd rejonowy w swoim uzasadnieniu szczegółowo uzasadnił dlaczego dał wiarę zeznaniom świadka D. K. złożonym w postępowaniu sądowym wskazując dlaczego są one dla niego wiarygodne i szczerze. Słusznie stwierdza sąd I instancji, że dla przypisania sprawcy winy w zakresie przestępstwa z art. 284 § 2 kk konieczne jest wypełnienie wszystkich znamion czynu zawartych treści tego przepisu. Aby mówić o sprawstwie w tym zakresie, należy w sposób nie budzący wątpliwości ustalić, że oskarżony działał w ściśle określonym celu, którym jest przywłaszczenie cudzej rzeczy. Nie wystarczy, by sprawca godził się jedynie na możliwość przywłaszczenia, musi on tego chcieć i musi to być jego celem, a swoją świadomością musi on obejmować wszystkie istotne elementy czynu, wszystkie jego podstawowe znamiona, działając umyślnie i z zamiarem bezpośrednim. Nie trafny okazał się podnoszony w apelacji zarzut obrazę prawa materialnego tj. art. 284 § 2 kk. Podkreślić należy, że o obrazie prawa materialnego można mówić wtedy, gdy do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego (gdy ustalenia faktyczne nie są kwestionowane), sąd wadliwie zastosował normę prawną lub bezzasadnie jej nie zastosował, bądź gdy zarzut dotyczy zastosowania lub niezastosowania przepisu zobowiązującego sąd do jego bezwzględnego respektowania. Jeśli zaś zarzucona wadliwość zaskarżonego orzeczenia polega na przyjęciu za jego podstawę błędnych ustaleń, co ma miejsce w niniejszej apelacji, to ocenie instancyjnej podlega trafność ustaleń faktycznych, a nie obraza przepisów prawa materialnego. W tych okolicznościach w ocenie Sądu Okręgowego nie ulega wątpliwości, iż zachowanie oskarżonego nie wyczerpało znamiona zarzucanego mu czynu opisanego w akcie oskarżenia tj. czynu z art. 284 § 1 kk. Sąd rejonowy dokonał oceny dowodów zgromadzonych zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i sądowego w sposób bezstronny, nie przekraczając granic swobodnej oceny dowodów, a przy tym uwzględnił zasady doświadczenia życiowego, a swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach

zaskarżonego wyroku. Innym zagadnieniem jest późniejsze zachowanie się oskarżonego R. N. polegające a zakupie od K. Ś. czterech desek snowboardowych, było to jednak zdarzenie pozostające poza sferą możliwości przypisania mu przestępstwa z art. 291 § 1 kk. Z tych też względów nie podzielając argumentów i zarzutów podniesionych w apelacji prokuratora Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok. Kosztami postępowania sąd obciążył Skarb Państwa na zasadzie art. 636 § 1 kpk.